

3D výprava do Smilova 24.-26.11.

Je páteční odpoledne. Byť jsou teprve čtyři hodiny, rychle se smráká a já si bolestně uvědomuji, že baterka, kterou jsem si přibalil do batohu nepatří zrovna mezi nejzachovalejší. Doufám, že ostatní nebudou mít podobný problém.

Setkáváme se jako obvykle ve vestibulu hlavního vlakového nádraží a shromažďujeme členy do kompaktního houfce s cílem zamezit nekalým aktivitám. Překvapivě se to daří projednou velmi dobře a až na Řízkovu výpravu za pizzou zůstáváme pohromadě. Nakonec se objevuje i Štístko a Prokop, které jsme už málem považovali za nezvěstné a Upír se vydává koupit lístky na vlak. Mezitím počítáme členy a zjišťujeme, že se sešli: Sušenka (Lukáš Bič), Matěj, Lukáš Neduchal, Lukáš (ten, který ještě nebyl upřesněn příjmením), Ondra, Štístko, Vojta, Kozák, Vítek, Vlastík, Cedník, Davča, Řízek, Modroočko, Šotouš a já. Další významní účastníci nevydrželi tlak školních či sportovních povinností a v průběhu výpravy se objevovali a opět mizeli. Byli to: Lipo, Tade, Prokop a Upír. Upír nakonec i přes značné obtíže získá všechny lístky, rodiče trochu zoufale koukají na nebezpečně se nachylující čas odjezdu, avšak tento náš oddílový folklór v chození na poslední chvíli si protentokrát nevyžádá žádné komplikace.

Šťastně tedy po pětácti minutách dorážíme do Hrubé Vody a s rozsvícenými baterkami poctivě šlapeme bahnem i šterkem až do blízkosti chaty Severky, naší základnou, která se však pro tuto výpravu stává věznicí San Quentin, určenou jen těm „nejvíce nepohodlným a nebo nejnebezpečnějším individuí“, jak členové zjišťují po úvodní legendě. Krátce poté se dostává celá naše skupina do rukou dozorců z této pověstné věznice, kteří spoutávají nebohé nově příchozí. Některá pouta jsou však očividně horší kvality a tudíž je část vězňů nakloněna snaze o útěk. Po proslovu od šéfa věznice, který vyjasní, že „ze San Quentinu nikdo neunikne“, však většina z nich zanechá snah a je odvedena na fotografování a zapsání. Na fotky se můžete podívat v naší oddílové fotogalerii.

Novopečení vězni jsou rozděleni do sekcí, za které zodpovídají a ve které budou následně fungovat po celou hlavní hru na pozadí výpravy. První večer čeká zajatce vysvětlování celé struktury věznice od Grega Spencera, který zodpovídá všechny dotazy a vysvětluje celou situaci. Zároveň radí, jak by bylo možné z věznice uniknout. A již první večer se proto pod vedením Šotouše, jakožto jednoho ze zrádných vězňů, pokusí z věznice uniknout pod rouškou noci. Neúspěšně.

Za zmínku také stojí aktivita zvaná jednoduše Misky. Jde o to, že každá sekce má za pět minut sníst co možná největší množství cornflaků. Jednoduše šlo o hecovací hru, ke které se přidalo i vedení zkrmováním chilli papriček a podobnými kratochvílemi. Matěj odpadáva okamžitě, žlutá paprička je pro jeho mlsný jazýček příliš velkou výzvou.

Navečer netradičně utváříme Gillwalský kruh, zpíváme skautskou večerku a posíláme stisk přátelství, což jasně vymezuje ukončení dne na výpravě.

Sobotní ráno je zvláštní a pro nás, členy vedení, skutečně výjimečné. Bylo totiž ticho. Skutečné a nefalšované ticho a klidný spánek až do budíčku. Stále nemůžu uvěřit tomu, že jsme dostali možnost se na výpravě dobře prospat. Ale abychom neodbočovali ... čekala nás

rozcvička nedaleko nebezpečně se tvářícího traktoristy a následně kohoutí zápasy ve stylu „tři bachaři“ proti všem.

Po snídani nás čeká další aktivita po sekcích a to seznámení se s gangy ovládajícími věznicí San Quentin. Každý z nich v něčem vyniká, něco ho zajímá a něco po nováčcích chce. Vězni si tedy vyzkouší uhodnout hádanky vykutáleného Mexičana Upíra či vytvoření scénky na určené téma u Prokopa. Mezitím pomocí policejní pásky vyznačujeme území věznice, hranice, za které nikdo nesmí bez povolení dozorců. Tato zábrana bude mít další úlohu v dalších částech hry.

Před obědem pak ještě hrajeme hru Prasátko, kvikni! Ve které jde o poznávání ostatních hráčů podle hlasu a díky které se někteří členové konečně poznají jmény.

Na oběd jsou řízky, protože vězni potřebují alespoň na počátku svého strádání dobrou stravu. Nikdo z členů naštěstí neviděl proces jejich přípravy, ale zasvěcení vědí a více to radši nekomentovat.

Posléze hrajeme hru, kdy je cílem každého týmu sestavit co nejzajímavější dlažbu, která šéfa věznice obměkčí a nepošle je tak na samotku. Při získávání dlaždic však vězni musí zápasit s místními pohůnky, kterým se vězni v jejich blízkosti jednoduše nezamlouvají. V této soutěži byla nakonec jako nejkreativnější ohodnocena dlažba týmu Vlastík, Cedník, Davča a Lukáš N.

Hned poté mají jednotlivé sekce předat zprávu, resp. Přijmout zprávu od informátora jejich venkovního gangu. Všechny týmy musí postupovat opatrně, aby na sebe neupozornili dozorce a proto nemohou používat žádné zvuky. Převrat přijde v neděli v deset hodin.

Hraje se také Sedbal, kdy jsou všichni hráči v pozici na raka a snaží se míč dostat do soupeřovi branky. Je to dost náročná aktivita, ale přesto velice oblíbená. Problém zapomenutého míče řešíme vskutku bizarně – cornflaky od večerních Misek zabalíme do několika vrstev hadrů, igelitových pytlů a celý „míč“ zamotáme izolepou. A funguje to překvapivě dobře!

Postupně však také připravujeme večerní hostinu, resp. Většina vedení, já hraji s mladšími členy Žouželení. Tato jednoduchá hra je v podstatě klasickou hádací soutěží, kdy má jeden vybraný člen společnosti za cíl uhodnout mu zatajovanou činnost.

V sedm hodin začíná hostina, snažíme se vybudovat kultivovanou atmosféru vězeňské poslední večeře, což se nám určitou dobu daří, avšak následně začíná lehká forma anarchie. Hostina je tradičně velkolepá, máme dokonce slaninku, tu bych vyzdvihnul!

Protože je členstvo stále plné energie, nasazujeme děsivou masku a vedeme celé osazenstvo do černočerné tmy obklopující věznicí San Quentin. Brzy zjistíme, že svíčky opravdu nic nevydrží, protože všichni jimi ve strachu moc rychle kolébají a tak je vosk skoro okamžitě pryč. Také zjistíme, že bahno a kaluže na cestě jsou skutečně nepříjemné a hluboké. Po asi hodině bloumání po okolí chaty se navracíme a pomalu se připravujeme ke spánku a zakončujeme den zpěvem večerky.

V neděli dopoledne nás po snídani čeká chystání munice, tedy papírových koulí, které jsou následně využity v boji na schodech, převratu vězňů, který brzy přemůže chrabré čtyři dozorce, jejichž těla jsou následně rozsápána krvelačným davem. V různých obměnách

pokračujeme v boji až do oběda. Pomalu, ale jistě se také začíná s úklidem, chata je rozlehlá a koordinace úklidu s bandou pohůnských mláďat nelehká. Nakonec jsme ale přece jenom úspěšní. Vyrážíme před chatu a hrajeme Bombu a Štít. Následně fotíme závěrečné foto před chatou a loučíme se s Matějem a Štítkem, kteří jedou autem.

Zbýlých čtrnáct přeživších pokračuje ke smilovskému nádraží, míjíme po cestě konfедераční vlajku na jednom z domů a věnujeme se obodování výpravy a oddílovému pokřiku (abychom nepobuřovali na Hlavním nádraží v Olomouci). Když konečně dorazíme, špinaví a unavení na nádraží, postupně se naše skupinka rozpouští, když přicházejí rodiče pro své ratolesti. Netrvá to dlouho a na místě zůstávám v osamění.

Doufám, že se nás příště ukáže ještě o něco více, protože ti, kteří chyběli, o mnoho přišli! Uvidíme se na Mikulášské nebo Vánoční schůzce!?

Pavel